

Na kolejích vychovali dítě, teď pomáhají těm v Indii

18.7.2023 - | Univerzita Pardubice

Když se Věra s Miroslavem začátkem 80.let seznámili při studiu chemie v Pardubicích, moc času na randění neměli.

Brzy se jim narodilo dítě, o které se starali na kolejích, zatímco odbíhali do laboratoře a na zkoušky. Dnes si to vynahrazují společnými projekty. Od chemie a prosperující firmy se Křištofovi posunuli do Nepálu a Indie, kde podporují dětský domov pro děti tibetských uprchlíků.

Absolventi, chemici, podnikatelé a filantropové. Manželé Křištofovi se do Pardubic vrací s krásnými vzpomínkami. Jako loni v létě, kdy si chtěli projít „svoje místa“. Po téměř čtyřiceti letech ale kampus jen těžko poznávali. Vyrůstly zde nové budovy, staré dostaly modernější kabát, a především místo velmi ožilo. Z Vysoké školy chemicko-technologické se stala Univerzita Pardubice, jejíž počet studentů několikanásobně vzrostl. „Bylo tu tehdy daleko méně lidí a opravdu velmi rodinná atmosféra. Byli jsme zvyklí, že v každém okénku vrátnice na kolejích seděla babička, která s námi prohodila pár slov, protože nás všechny znala. Tehdy tomu říkali veselé koleje,“ vzpomíná s úsměvem Miroslav Křištof, který chtěl na vysokou školu původně zamířit do hlavního města. „Den před odesláním přihlášky jsem ale škrtnl Prahu a napsal Pardubice. Vzali mě bez zkoušek, brali tehdy asi 400 lidí,“ upřesňuje rodák z Teplic.

Vánoce na kolejích

Byl to osud. Poznal tu svoji životní lásku a také pracovní parťačku, která si do Pardubic zase našla cestu z Havířova. „Krátko po seznámení jsme zjistili, že čekáme miminko a museli jsme se vzít. Byla to taková sázka do loterie, ale protože jsme se potkali v životních cílech i v zájmech, zafungovalo to,“ přemítá Věra Křištofová, která společně s Miroslavem vychovala své první dítě na pardubických kolejích. „Dcera se nám narodila o vánočních svátcích, kdy byly koleje zavřené. Pomohlo nám tehdy právě zdejší rodinné zázemí. To že jsme tu každého znali, třeba i ředitele kolejí. Vyšli nám totiž vstříc a my mohli i přes Vánoce zůstat. Byli jsme tam sami, jen koleje a my tři,“ vypráví absolventka Vysoké školy chemicko-technologické. „Na jedné z prvních fotek, která je samozřejmě černobílá, sedíme v hospodě U Josefa, pijeme pivo a malou držíme v náručí,“ dodává Miroslav.

S vysokoškolskými kolejemi je spojen i jejich další životní milník. „Měli jsme na kolejích i svatbu. Obřad se konal na radnici, ale po obědě jsme se přesunuli na koleje na oslavu,“ popisuje pár, který nedávno oslavil čtyřicetileté výročí. Personál kolejí se snažil jít mladým rodinám naproti. Manželé dostali vlastní garsonku a když šel Miroslav na vojnu, Věra se s dcerou přesunula na mateřské patro, kde bylo maminek s dětmi hned několik. Vzájemně si tak mohly pomoci. Skloubit školní režim s rodinným životem přesto nebylo vůbec snadné. „Výhodou opět byly dobré vztahy. Občas nám dceru pohlídala paní na vrátnici, abychom mohli jít na zkoušku nebo do laborky,“ vysvětluje Miroslav. Přesto oba úspěšně dostudovali. „S červeným diplomem to nebylo, ale dali jsme to...,“ dodává se smíchem Věra.

Po dokončení školy se pár přestěhoval do Olomouce, kde získal práci v chemicko-farmaceutickém závodě. V Miroslavu Křištofovi ale dřímал podnikatelský duch. Krátce po revoluci založil vlastní firmu na prodej dezinfekcí. „Byl to krok do nejistoty. Navíc jsme tehdy měli už dvě děti. My jsme se ale nikdy nebáli práce, což nám pomohlo. Já jsem jako pan inženýr chodil třikrát týdně večer uklízet a

Věřča malovala obrázky, které jsme prodávali. Takže jsme věděli, že to vždy nějak zvládneme,“ popisuje Miroslav začátky firmy, která vznikala v garáži. „Jako manažeři jsme sundali kravaty a šli balit balíky. Ze začátku jsem byl ředitelem i skladníkem. Manželka si zase udělala kurz a začala nám pomáhat s účetnictvím,“ dodává. Následně firma rozšířila svůj sortiment o utěrkové systémy pro průmysl a další hygienické pomůcky. A začalo se jí dařit.

Nepál nikdy a navždy

Mottem jejich podnikání ale od začátku bylo: „Podnikání pro nás představuje možnost, jak díky penězům pomoci druhým.“ Jakmile firma prosperovala, Křištofovi začali opravdu pomáhat. Nejdříve se jejich snahy tříštily do několika menších projektů, ale v roce 2008 přišel zlom. Vyslechli prezentaci ženy, která hledala sponzory pro dětský domov Himalaya Peace Home v Nepálu. Myšlenka manžele natolik zaujala, že začali podporovat jedno z dětí a Miroslav se dokonce vydal přímo na místo. „Letěl jsem na tři týdny do Nepálu, abych se podíval na ten domov. Právě tam tehdy vznikla myšlenka uspořádat pro dětský domov tábor,“ vzpomíná. Když ale přijel domů a oznámil své plány ženě, narazil. „Odmítla jsem to s tím, že do takové destinace mě nikdo nedostane,“ říká dnes už se smíchem žena, která o rok později do Nepálu nejenže odjela, ale zorganizovala tam místo dětského kempu pro jeden dětský domov rovnou tábor pro dva. A tak pár začal do Nepálu létat pravidelně.

Po vystoupení z letadla se jim vždy otevřel úplně jiný svět. „Je to naprosto odlišná země od té naší a první rok mi tam přišlo zvláštní všechno. Ráda jsem se vrátila do Česka. Zakladatelé dětského domova si nás ale postupně otukávali, aby věděli, kdo s jejich dětmi pracuje. Nakonec jsme se sblížili natolik, že jsme byli přijati do rodiny. A z destinace, kam jsem prvně vůbec nechtěla jet, se stalo místo, kam se vracím jako domů a odjíždím se slzami v očích,“ říká Věra, která velmi rychle vzala projekt za svůj. „Jezdíme přímo do Káthmándú, kde je smrad, prach, hodně lidí a hluk. Ale děcka tam mají svůj domeček obehnaný zdí. Je to taková jejich oáza, ve které jsou vychovávány jako rodina. Starají se o sebe navzájem, pomáhají s domácností a velcí se věnují mladším,“ přibližuje Věra projekt, pro nějž se dlouhodobě snaží shánět peníze. Manželé zkrátka chtějí, aby dětský domov v Káthmándú založený v roce 2005 fungoval dál.

Vše šlo dobře, domovu se dařilo, děti rostly. Až do chvíle, kdy přišla velká rána – jeho zakladatel, pastor Kelsang, zemřel. Dětský domov se tak ocitl nejen bez zakladatele, ale i bez jasné budoucnosti. O jeho záchranu se postarala Kelsangova žena Tsering a jejich dcera Kiran s manželem Ernestem, kteří opustili lukrativní zaměstnání v aerolinkách a rozhodli se o 22 dětí postarat a fungování domova převzít. A finanční problémy se zavázali vyřešit Křištofovi, proto založili nadační fond. „Dali jsme si závazek, že musíme pomoci nejen dětem v dětském domově, ale i těmto lidem, kteří do domova vložili všechny své peníze a pracují jen pro děti,“ vysvětluje Věra. Kiran a Ernestovi se díky velkému úsilí podařilo chod domova zabezpečit a zajistit jeho částečnou soběstačnost například chovem ryb nebo pěstováním zeleniny.

Stěhování do Indie

Další problém přišel ve chvíli, kdy se dětský domov musel vystěhovat ze současných prostor. Sehnat v Káthmándú nové bylo nemyslitelné. Dcera zakladatele a její manžel ale dětskému domovu věnovali pozemek v severovýchodní části Indie, na kterém si chtěli vybudovat vlastní bydlení. Nyní na něm roste nový domov pro děti tibetských uprchlíků. „Monzunové deště stavbu zbrzdily, ale jakmile bude hotová, děti přestěhujeme do nového domu,“ plánuje Miroslav Křištof. Přestěhování navíc řeší i budoucnost dětí. Domov bude součástí farmy pro organické pěstování zemědělských plodin, chov včel a ryb a komunitního centra, které již dospělým svěřencům usnadní vstup do života a zajistí práci. Když manželé v minulém roce farmu navštívili, viděli, že kromě stavby na pozemku už roste také velké množství vysázených rostlin. Neváhali přiložit ruku k dílu a vysadili každý svůj

limetkovník. A jaký je další plán? Aby se do roku 2026 stala farma soběstačnou.

Pro Křištofovi není pomoc jen slovo, ale přirozená součást jejich života. Jedné olomoucké škole pro handicapované posílají hygienické potřeby nebo nakupují monitory dechu pro novorozenecké oddělení olomoucké fakultní nemocnice. „Člověk by rád pomohl všem, kdo to potřebují. Ale není to možné, proto jsou naší prioritou děti v Nepálu a Indii a jejich nový domov,“ uzavírá Miroslav Křištof.

Tento text najdete v exkluzivním vydání časopisu Univerzity Pardubice MY UPCE, v tištěné i on-line podobě.

<https://www.upce.cz/na-kolejich-vychovali-dite-ted-pomahaji-tem-indii>